

Móse Löb rabbi mesélte: - Egy paraszttól tanultam meg, hogyan szeressük az embereket. Az illető más parasztok társaságában egy söntésben ivott. Már jó ideje hallgatott, a többiek nemkülönben. De amikor a bor hatására lelke föltárulkozott, így szólt a mellette ülőhöz: - Te, mondd, szeretsz, te engem, vagy nem szeretsz? – Mire emez így válaszolt: - Nagyon szeretlek. – Mire az első megint: - Azt mondod, szeretsz, mégsem tudod, hogy mi bajom van. Ha igazából szeretnél, tudnád. – Erre a másik nem tudott mit mondani, és a mi emberünk szintén hallgatásba merült. Én azonban megértettem, hogy egy másik ember iránti szeretet az, ha megérezzük, mire van szüksége, és magunkra tudjuk venni a szenvedését.”²

Miképpen kapcsolódik, egymáshoz a fenti haszid történet és Sörös Livia művészete? Liát akkor ismertem meg, mikor az első ELTE-s kiállításunkra készültünk. Ahol fázik a szeretet...- ezt a címet akartuk adni a rendezvénynek, hisz a kiállításon akkor még terveink szerint elsősorban hajléktalanok állítottak volna ki, és néhány hivatásos képzőművész. Egy ilyen csodálatos, de kegyetlenül őszinte kiállításon minden néző érezheti, azt amit az alkotók élénk tárnak: a világban – a legtöbb helyen és szívben – fázik a szeretet.

Azonban mikor megismertük Liviát, azonnal tudtuk, hogy címet kell változtassunk. Pont az ellenkezőjét: Ahol NEM fázik a szeretet.

Varázslatos módon, szinte megmagyarázhatatlanul, Livia lény: kedvessége, őszinte tisztasága – egészen zavarba hozott bennünket. Személyével, festőművészeti tehetségével oly szeretetet vitt abba a kiállításba, hogy még a vele közösen kiállító hajléktalanok és képzőművészek is átérezhették a megmagyarázhatatlan, szinte ismeretlen érzést, hogy milyen az, amikor a szeretet VÉGRE nem fázik.

Sörös Livia családi élete, a szeretetközösség, melyben él édesanyjával és testvérével, olyan emberi példát állít elénk, mely nagyon ritka. Azt a szeretetet adja tovább, amit Ő is kapott. Művészetén át örökíti tovább ezt az érzést. Szeretetet hoz el az emberek szívébe. Azt a feltétel nélküli szeretetet, ami a mai világból annyira hiányzik.

Livia mikor megszületett, egy dolog biztosan történt. A kezét a Jóisten megcsókolta és kérte alkosson, szeressen és mindenki életébe, akivel a sors összehozza élete folyamán, hagyjon aranyló nyomokat. A szeretet nyomait, mert a világszép, mert az alkotója annak teremtette.

Végezetül Zászkaliczky Zsuzsanna művészettörténész gondolatai, melyek a Szentírásban foglaltakra reflektálnak: „ (...) Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják az Istent. (Mt.5. 8)” És boldogok, akiknek megadattak a színek, mert ők látják ragyogni a földet. Boldogok, akik ismerik a vonalak titkait, mert azt is vonalakba önthetik, amire nekünk csak szavaink vannak. Boldogok, akik bátoritanul indulnak az úton, mert szárnyakat fognak kapni. Boldogok, akik alkotnak, mert meg tudnak ajándékozni másokat. Boldogok a megajándékozottak is, mert homlokukról visszaverődik a csoda fénye.”³

¹ Visnye Emőke: A szeretet művészete című írásában található részletek olvashatóak itt ebben a megnyitó beszédben. Sörös Livia Első önálló kiállításán elhangzott megnyitó beszéd megtalálható itt: <https://szabadsagszinei.hu/a-szeretet-muveszete/>

² Buber, Martin (2006): *Haszid Történetek, Atlaintisz*, Budapest: A Zaszowi megmutatja, mi a szeretet: 505. oldal

³ Zászkaliczky Zsuzsanna művészettörténész gondolatai, ami elhangzott 2016. nyarán a balatonboglári evangélikus templomban a Lélektől lélekig című kiállításon. A teljes megnyitó szöveget megtalálható: <https://szabadsagszinei.hu/zaszkaliczky-zsuzsanna-muveszettortenesz/>